

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

06 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

GORDILĂ Nicolae
CATAN Liliana
GUZUN Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

BURCA Alexandru XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 18.11.2016 – 16.11.2017;

Instanța de apel: 16.01.2018 – 21.02.2018;

Instanța de recurs: 08.05.2018 – 06.06.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 16 noiembrie 2017, Burca Al. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, la 6 luni închisoare. În temeiul art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită prin această sentință, inculpatului i-a fost adăugată partea neexecutată din pedeapsa aplicată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2014, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semideschis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Burca Al., contrar prevederilor Legii nr.382-XIV din 06.05.1999 cu privire la circulația substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor, în scop de consum personal, ilegal a păstrat substanțe psihotrope în următoarele împrejurări.

În circumstanțe nestabilite de organul de urmărire penală, în scopul consumului personal de substanțe narcotice Burca Al. a intrat în posesia unui blister cu capsule de culoare albă combinată cu roșu cu inscripția „Tramadol”. Cunoscând că circuitul substanței psihotrope tramadol este limitat, Burca Al., intenționat, urmărind scopul consumului personal a păstrat-o ilegal asupra sa pînă la 12 august 2016, ora 15.20, iar în

timp ce se deplasa prin com. Bubuieci din mun. Chişinău a fost stopat de către colaboratorii de poliție ai IP Ciocana din str. Voluntarilor 3/1 mun. Chişinău sect. Ciocana și fiind condus în incinta IP Ciocana din str. Voluntarilor 3/1 mun. Chişinău, în rezultatul percheziției corporale, au depistat și ridicat din buzunarul stîng din interiorul scurtei un blister cu zece pastile de culoare alb-roșu cu inscripția „*Tramadol*”.

Conform raportului de expertiză nr.34/12/l-R-5141 din 13 septembrie 2016, substanța din cele 9 capsule de culoare albă combinată cu roșu, prezentate într-un blister cu inscripția „*Tramadol*” 3h 50 mg și din pachetul de hîrtie, reprezintă preparat medicamentos tramadol, care face parte din categoria substanțelor psihotrope cu masa totală de 0,5 gr. ceea ce conform Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobată prin Hotărîrea Guvernului nr.1099 din 5 octombrie 2004 cu modificările și completările ulterioare aprobate prin Hotărîrea Guvernului nr.43 din 26 ianuarie 2009 constituie cantitate mare.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 217 alin.(2) Cod penal – adică *circulația ilegală a substanțelor psihotrope săvîrșite în proporții mari, fără scop de înstrăinare, exprimată prin metoda păstrării*.

În ședința de judecată inculpatul Burca Al. nu s-a prezentat, aducerea silită a acestuia nu a fost posibilă de executat din motivul lipsei inculpatului la domiciliu, din care considerente, instanța cu referire la art.321 alin.(2) pct.(1) Cod de procedură penală a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia, considerînd neprezentarea inculpatului drept o eschivare de a se prezenta în ședința de judecată, fiind dispusă anunțarea în căutare a acestuia conform încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Ciocana din 24 iulie 2017 și pornit dosarul de căutare nr. 2017480177 de către Inspectoratul de poliție Ciocana, mun. Chişinău.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul Bodnariuc Al., care a acționat în interesele inculpatului Burca Al. și a solicitat casarea totală a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Burca Al. să fie achitat, în acest sens fiind invocate următoarele motive:

- învinuirea înaintată inculpatului nu și-a găsit confirmarea, subsecvent instanța de fond urma să emită o sentință de achitare, în temeiul prevederilor art. 390 alin.(1) pct. 3) Cod de procedură penală or, fapta comisă de către Burca Al. nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate acestuia prin rechizitoriu;

- nevinovăția inculpatului se confirmă prin declarațiile lui Burca Al. din cadrul urmăririi penale, potrivit cărora, la data de 12.08.2016 de dimineața a găsit un blister cu pastile de culoare alb combinat cu roșu cu inscripția „*Tramadol*”. Despre faptul că acest medicament este substanță psihotropă nu a știut;

- de către organul de urmărire penală au fost ignorate prevederile art. 17 Cod penal, nefiind stabilite circumstanțele necesare pentru a fi probat caracterul intenționat al faptei imputabile inculpatului;

- de către instanța de fond a fost încălcat principiul nemijlocirii, fapt exteriorizat prin respingerea solicitării părții apărării și refuzul de a cerceta corpul delict anexat la materialele cauzei, care potrivit ordonanței din 26 octombrie 2016 a fost transmis în camera de păstrare a corpurilor delictate al IP Ciocana;

- prima instanță a ignorat prevederile art. 314 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, deoarece a fost respinsă solicitarea părții apărării privind audierea în calitate de martor a cet. Tocareva E., persoana care a fost împreună cu inculpatul în ziua depistării și ridicării pastilelor de la Burca Al.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2018, apelul avocatului Bodnariuc Al. declarat în numele inculpatului, a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a consemnat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării și just a adoptat o sentință de condamnare în privința inculpatului Burca Al. în baza art. 217 alin.(2) Cod penal pentru „*circulația ilegală a substanțelor psihotrope săvârșite în proporții mari fără scop de înstrăinare, exprimată prin metoda păstrării*”.

Prin urmare, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, iar cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor. De asemenea, în cadrul ședinței în instanța de fond, în conformitate cu art. 368 alin.(1) Cod de procedură penală, având în vedere faptul că cauza a fost examinată în lipsa inculpatului, s-au dat citire declarațiilor inculpatului depuse în cadrul urmăririi penale.

Cu toate că apelantul a pledat pentru soluția de achitare a inculpatului Burca Al., susținând că în acțiunile acestuia nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, totuși instanța de apel a reținut că infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (2) Cod penal presupune existența următoarelor elemente constitutive:

Obiectul juridic special al infracțiunii date îl formează relațiile sociale referitoare la ocrotirea sănătății publice a cărei asigurare implică circulația în condiții de legalitate, a substanțelor narcotice, psihotrope sau analoagelor lor.

Obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal este prezentat de substanțele narcotice, psihotrope sau analoagele lor. După cum se poate vedea, în primul rând, una din cerințele necesare pentru existența obiectului material este ca acesta să fie reprezentat de substanțe narcotice, psihotrope sau analoagele lor. Tramadolul este inclus în lista nr. 4 al Convenției ONU asupra substanțelor psihotrope din 21.02.1971.

În al doilea rând, o altă cerință pentru existența obiectului material al infracțiunii analizate este ca substanțele ce-l reprezintă să fie caracterizate prin proporții mari, situație care se regăsește în speța dată.

Latura obiectivă a infracțiunii are următoarea structură: fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea de producere, preparare, experimentare, extragere, prelucrare, transformare, procurare, păstrare, expediere, transportare a substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor lor.

În speță, fapta prejudiciabilă s-a manifestat prin acțiunea de păstrare ilegală a substanței narcotice. Iar prin păstrarea de substanțe narcotice înțelegem orice acțiune premeditată legată de aflarea ilicită a acestor substanțe în posesia celui vinovat (păstrarea asupra sa, în încăperi, în locuri special adaptate, în ascunzișuri, în mijloace de transport, propuse pentru depozitare temporară etc.) Totodată, nu are importanță cât timp persoana păstrează ilicit aceste substanțe, infracțiunea avînd un caracter continuu. Păstrarea substanțelor respective este o continuare firească a procurării sau a preparării (uneori și a transportării, expedierii etc.) acestora.

Totodată ne aflăm în prezența modalității de păstrare indiferent dacă posedarea se face pentru făptuitor sau pentru o altă persoană, precum și indiferent dacă făptuitorul este posesor primar sau a procurat de la altcineva substanțele narcotice.

Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin intenție directă. La capitolul incidenței temeiului invocat de către apelant privind inexistența intenției inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, luînd în considerare faptul că nu a cunoscut că această substanță este psihotropă, în viziunea instanței de apel acesta nu poate fi reținut or, potrivit procesului-verbal de audiere a bănuitului din 28 octombrie 2016, Burca Al. a declarat că: „*vina în comiterea infracțiunii o recunosc... la IP Ciocana, la întrebarea dacă nu am careva substanțe narcotice asupra mea, am scos din buzunar un blister cu 10 capsule... suspectam că posibil poate fi o substanță interzisă, luînd în considerație faptul că în apropierea casei mele se plimbă mulți narcomani*” (a se vedea f.d. 46 verso), astfel fiind confirmată intenția directă a inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Mai mult, fiind audiat martorul Nichifor O., în cadrul cercetării judecătorești, acesta a declarat că Burca Al., în momentul în care a predat benevol blisterul cu 10 capsule de tramadol, la întrebarea pentru ce păstrează substanțele narcotice i-a comunicat că este consumator de droguri (a se vedea f.d. 193), astfel fiind prezent motivul infracțiunii prevăzute la art. 217 alin. (2) Cod penal, care constă în dorința făptuitorului de a-și asigura propriul consum de substanțe psihotrope.

În acest sens, argumentele declarate de către avocatul Bodnariuc Al. în apel precum că, de către organul de urmărire penală nu au fost respectate prevederile art. 17 Cod penal nu pot fi reținute, deoarece nu au nici un suport, mai mult, toate probele administrate, au fost acumulate în strictă conformitate cu legislația în vigoare, probe care la moment sunt în vigoare și confirmă comiterea infracțiunii incriminate lui Burca Al.

De asemenea, argumentul precum că instanța de fond neîntemeiat a respins demersul apărării privind audierea martorului Tocarenco E., care a fost cu inculpatul în ziua depistării și ridicării pastilelor de la inculpat, prin ce au fost ignorate prevederile art. 314 Cod penal, instanța de apel le-a respins ca fiind neîntemeiate, deoarece martorul Tocarenco E. nu a fost prezent în momentul ridicării pastilelor depistate, fapt confirmat prin declarațiile martorilor audiați, mai mult, avînd în vedere starea de fapt reținută pe

baza declarațiilor inculpatului, martorilor, cercetate în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel, se constată că fapta incriminată inculpatului a fost săvârșită de acesta.

În viziunea instanței de apel, alegațiile apelantului precum că, de către instanța de fond a fost încălcat principiul nemijlocirii, fapt exteriorizat prin respingerea demersului părții apărării privind cercetarea corpului delict anexat la materialele cauzei, sunt neîntemeiate or, în cadrul cercetării judecătorești a fost supus examinării raportul de expertiză nr.34/12/1 -R/5141 din 13 august 2016, întocmit de către Centrul Tehnico-Criminalistic și Expertize Judiciare, potrivit căruia s-a stabilit că substanța în cele 9 capsule, de culoare albă combinată cu roșu prezentată într-un blister cu inscripția tramadol-3H 50 mg. și din pachetulul de hîrtie, predate benevol de Burca Al. reprezintă preparatul medicamentos tramadol, care face parte din categoria substanțelor psihotrope.

Toate cele consemnate supra de instanța de apel, au dus în consecință la adoptarea soluției de respingere a apelului declarat de apărătorul inculpatului Burca Al., deoarece criticele acestuia sunt nefondate.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Bodnariuc Al. acționând în numele inculpatului, o contestă cu recurs ordinar solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, se menționează că decizia instanței de apel este pasibilă casării, deoarece instanța nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în apel și nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Recurentul mai indică că, contrar prevederilor legale, cauza a fost judecată fără citarea legală a unei părți și anume inculpatul Burca Al. nu a fost citat de către instanța de apel.

Apelul constituind o continuare a judecării fondului cauzei, legea prevede posibilitatea ca instanța să dea o nouă apreciere probelor administrate în fața primei instanțe. În cadrul judecării apelului, se poate proceda la cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță (care pot fi, de asemenea, apreciate în mod diferit), precum și la administrarea oricăror probe noi.

În conformitate cu principiul contradictorialității în procesul penal, reglementat de art. 24 Cod de procedură penală, urmărirea penală, apărarea și judecarea cauzei sunt separate și se efectuează de diferite organe și persoane. Instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

De asemenea, se menționează că, instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și, în acest caz, decizia urmează a fi casată, cu remiterea cauzei la rejudecare, așa cum este stipulat în art.435 CPP, întrucît o asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată de instanța de recurs.

În corespundere cu art.314 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, instanța este obligată, în cursul judecării cauzei, să cerceteze nemijlocit, sub toate aspectele, probele prezentate de părți sau administrate la cererea acestora, inclusiv să audieze inculpații, părțile vătămate, martorii, să cerceteze corpurile delict, să dea citire rapoartelor de

expertiză, proceselor-verbale și altor documente, precum și să examineze alte probe prevăzute. Fiind interogat în calitate de bănuit și învinuit la etapa urmăririi penale Burca Al. a declarat că, la data de 12.08.2016, de dimineață, a găsit un blister cu pastile de culoare alb combinat cu roșu cu inscripția tramadol, iar despre faptul că acest medicament este substanța psihotropă nu a cunoscut.

Potrivit art.17 Cod penal, se consideră că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau admis, în mod conștient, survenirea lor.

Astfel, pentru ca în acțiunile lui Burca Al. să fie întrunite elementele constitutive a infracțiunii imputate, pentru a proba caracterul intenționat a faptei, organul de urmărire penală trebuia să dovedească în instanță un șir de împrejurări: și anume că Burca Al. își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale; că a prevăzut urmările prejudiciabile a acțiunilor sale; a dorit sau admitea, în mod conștient, survenirea acestor urmări.

Pe când, organul de urmărire penală nici la etapa urmăririi penale, nici la etapa judecării cauzei în instanța de fond nu a dovedit circumstanțele menționate supra, iar martorii audiați în instanța de judecată au confirmat doar faptul depistării pastilelor.

Recurentul susține că, instanțele de fond neîntemeiat i-au respins demersul de a fi cercetat corpul delict anexat la materialele cauzei, care potrivit ordonanței din 26 octombrie 2016 a fost transmis în camera de păstrare a corpurilor delictate a IP Ciocana.

De asemenea, instanțele nefondat au respins solicitarea părții apărării privind audierea în calitate de martor a cet. Tocareva E., persona care a fost împreună cu inculpatul în ziua depistării și ridicării pastilelor de la acesta, prin acesta fiind ignorate prevederile art.314 alin.(1),(2) Cod de procedură penală.

Totodată, recurentul evidențiază faptul că, judecarea apelului se face cu citarea părților, cărora trebuie să li se înmîneze o citație, iar adevărul cu indicația datei primirii se restituie instanței de apel. Lipsa adevărului sau neînștiințarea instanței de către una din părți despre imposibilitatea de a se prezenta constituie temei pentru stabilirea altui termen de judecată. Pentru examinarea cauzei în instanța de apel inculpatul Burca Al. nu a fost citat.

Pe cale de consecință, recurentul specifică că, potrivit art.8 Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atîta timp cît vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de lege, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, sau inculpatului.

Potrivit art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) Cod de procedură penală.

7. În corespundere cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, din motiv că este vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Bodnariuc Al., în numele inculpatului Burca Al., în baza materialelor din dosar și raportat la criticele expuse de recurent, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia.

Mai întâi, se relevă că, în corespundere cu dispoziția art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de către recurent.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursului declarat, se întemeiază *în drept* pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat. Recursul este considerat ca fiind vădit neîntemeiat, atunci când titularul acestuia invocă în cerere temeiuri care nu sunt subsecvente circumstanțelor cauzei.

Pentru a statua asupra netemeinicii cererii de recurs depuse de apărătorul inculpatului, instanța a făcut verificările temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, constatând că hotărârea recurată este conformă legii, fără a prezenta vreo lipsă, care să o afecteze, neexistând nici alte motive, neinvocate de recurent, care ar putea fi luate în considerare din oficiu și ar fi de natură să răstoarne soluțiile instanțelor de fond adoptate pe acest caz.

Reieșind din analiza textuală a cererii de recurs declarate de apărătorul inculpatului, Colegiul constată că acesta face trimitere la erorile de drept cuprinse în pct. 5) și 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, pledând pentru casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare, pentru că erorile admise nu pot fi remediate în prezenta procedură. În particular, recurentul susține că decizia instanței de apel este pasibilă casării, deoarece instanța nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în apel, decizia adoptată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și contrar prevederilor legale cauza dată a fost judecată fără citarea legală a inculpatului Burca Al.

Verificând actele cauzei, raportat la temeiurile de casare invocate de recurent se apreciază că acestea sunt vădit neîntemeiate și repetitive, iar pentru a statua asupra acestei soluții Colegiul penal a avut în vedere o serie de considerente, pe care le va expune în contextul ce urmează.

Într-un prim aspect, se notează că, cererea de recurs prezintă elemente de similitudine cu cererea de apel, declarată de aceiași parte. Adică, avocatul Bodnariuc Al. la etapa judecării cauzei în instanța de apel a înaintat critici similare celor disputate în procedura de recurs, respectiv asupra problemelor ridicate de acesta în cererea de recurs, există deja o hotărâre judecătorească ce cuprinde răspunsurile detaliate care vizează

vinovăția inculpatului în raport cu fapta prejudiciabilă comisă de acesta, încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatului și echitatea în general a procesului penal desfășurat în privința lui Burca Al.

În acest sens, Colegiul penal reiterează despre statuările Curții Europene referitoare la exigențele de motivare a unei hotărâri judecătorești, apreciate în coroborare cu echitatea procedurii penale desfășurate împotriva inculpatului, unde Curtea a evidențiat că efectul art. 6 § 1 din Convenție este, *inter alia*, de a plasa „tribunalul” sub o obligație de a proceda la o examinare corespunzătoare a pledoariilor, argumentelor și probelor din dosar, care urmează a fi luate în considerație într-un mod adecvat. Totuși, deși art. 6 § 1 obligă instanțele de a prezenta motive în susținerea hotărârilor sale, norma nu poate fi înțeleasă întru a obliga să fie adus un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 April 1994, §§ 59 și 61, Series A no. 288, și Burg and Others v. France (dec.), ECHR 2003-II*). Extinderea obligației de a motiva poate depinde în special de natura deciziei și urmează a fi apreciată în lumina circumstanțelor fiecărei spețe în parte (*a se vedea Ruiz Torija v. Spain and Hiro Balani v. Spain, hotărâri din 9 decembrie 1994, § 29 și § 27, respectiv, Series A nos. 303-A și 303-B, respectiv, și Helle vs. Finland, 19 decembrie 1997, Reports 1997-VIII, § 55*). Respectiv, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument avansat de părți, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Tot în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (*a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010*).

Având în vedere cele expuse, instanța de recurs se va limita de a formula răspunsuri detaliate cu privire la criticele ce țin de pretinsa încălcare a prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, sau a celor din art. 17 Cod penal, sau privitor la neîntrunirea elementelor infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, întrucât în partea descriptivă a deciziei contestate a instanței de apel se conțin deja răspunsuri argumentate vizavi de acestea.

În continuare, Colegiul constată că, printre cele avansate de titularul cererii de recurs, se regăsește punctarea că, instanța de apel nu a dat răspunsuri la toate argumentele invocate de apărătorul Bodnariuc Al. în cererea lui de apel. Totodată, se remarcă și faptul că recurentul nu evidențiază care anume critici avansate de acesta au rămas fără o apreciere corespunzătoare din partea instanței. Prin urmare, Colegiul penal, având deja o practică constantă în partea ce ține de respingerea unor atare alegații, explică avocatului că, invocarea temeiului de casare prevăzut de pct. 6), implică și prezentarea circumstanțelor factuale ale cauzei cărora acestea sunt subsecvente.

De aceea sunt respinse, ca nefondate, alegațiile apărătorului ce țin de nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor argumentelor apelantului, deoarece decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare

corespunzătoare rigorilor și exigențelor expuse în art. 6 CEDO, mai mult că apelantul a primit răspuns la toate criticele sale expuse în cererea de apel, care de altfel au fost disputate și la etapa judecării cauzei de către prima instanță.

Colegiul penal mai menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei recurate, aceasta corespunde prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la adoptarea soluției expuse în pct. 4 din prezenta decizie.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, a examinat obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Burca Al. de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, să fie una legală și întemeiată, care urmează a fi menținută și de instanța de recurs.

În speța dată, deși partea apărării pledează pentru achitarea inculpatului, totuși vinovăția acestuia a fost cu certitudine dovedită prin următoarele mijloace de probă, apreciate la justa lor valoare de către instanțele ierarhic inferioare și anume: *declarațiile martorului Nichifor O., Voloc V., prin procesul-verbal de constatare și ridicare din 12 august 2016, raportul de expertiză nr. 34/12/l-R-5141 din 13 septembrie 2016, raportul de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/l-R-4682 din 19.08.2016.*

De asemenea, corect a consemnat instanța de apel despre faptul că: *„Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin intenție directă. La capitolul incidenței temeiului invocat de către apelant privind inexistența intenției inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, luând în considerare faptul că nu a cunoscut că această substanță este psihotropă, în viziunea Colegiului penal acesta nu poate fi reținut or, potrivit procesului-verbal de audiere a bănuitului din 28 octombrie 2016, Burca Al. a declarat că: „vina în comiterea infracțiunii o recunosc... la IP Ciocana, la întrebarea dacă nu am careva substanțe narcotice asupra mea, am scos din buzunar un blister cu 10 capsule.. .suspectam că posibil poate fi o substanță interzisă, luând în considerație faptul că în apropierea casei mele se plimbă mulți narcomani” (a se vedea f.d. 46 verso), astfel fiind confirmată intenția directă a inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.”*

În continuare, recurentul pretinde că instanțele de fond au încălcat principiul nemijlocirii prin faptul că i-au respins demersurile de audiere a martorului Tocareva E. și de examinare a corpului delict anexat la materialele cauzei, ceea ce nu corespunde realității și nu rezultă din actele dosarului, întrucât instanța de apel corect s-a expus asupra netemeinicii acestor critici menționând că martorul Tocareno E. nu a fost prezentă în momentul ridicării pastilelor depistate la inculpat, fapt confirmat prin declarațiile celorlalți martori audiați, mai mult, având în vedere starea de fapt reținută pe baza declarațiilor inculpatului, martorilor, cercetate în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel, s-a constatat în afara oricărui dubiu că fapta incriminată inculpatului a fost săvârșită anume de acesta în circumstanțele descrise de procuror în rechizitoriu.

Cu privire la pretinsa încălcare a principiului nemijlocirii, exteriorizată prin

respingerea demersului părții apărării privind cercetarea corpului delict anexat la materialele cauzei, și în aceasta parte Curtea de Apel just a consemnat că, în cadrul cercetării judecătorești a fost supus examinării raportul de expertiză nr.34/12/1 -R/5141 din 13 august 2016, întocmit de către Centrul Tehnic-Criminalistic și Expertize Judiciare, potrivit căruia s-a stabilit că substanța în cele 9 capsule, de culoare albă combinată cu roșu prezentată într-un blister cu inscripția tramadol-3H 50 mg. și din pachetul de hîrtie, predate benevol de Burca Al. reprezintă preparatul medicamentos tramadol, care face parte din categoria substanțelor psihotrope.

Cele expuse denotă odată în plus că, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, iar instanța de apel a dat răspuns la argumentele decisive invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată.

În continuare, referitor la temeiul de casare stipulat în pct. 5) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, pe care îl indică recurentul în cerere, se relevă următoarele.

Cercetând materialele dosarului, se constată că cauza a fost judecată în lipsa inculpatului, ceea ce denotă că speței îi sunt aplicabile prevederile art. 321 Cod de procedură penală, care stipulează regulile ce urmează a fi respectate în atare situații la instrumentarea dosarului.

Or, art. 321 Cod de procedură penală stipulează, cu titlu de excepție, că examinarea cauzei în absența inculpatului se admite doar în trei cazuri, și anume cînd inculpatul se ascunde de la prezentarea în instanță; cînd inculpatul, fiind în stare de arest, refuză să fie adus în instanță pentru judecarea cauzei și refuzul lui este confirmat și de apărătorul lui; în situația examinării unor cauze privitor la săvîrșirea infracțiunilor ușoare cînd inculpatul solicită judecarea cauzei în lipsa sa. Este de menționat că atunci cînd cauza se judecă în lipsa inculpatului devine obligatorie participarea apărătorului lui, după caz și a reprezentantului lui legal.

Aici, este principial să se aibă în vedere că posibilitatea judecării cauzei în lipsa inculpatului va fi posibilă numai atunci cînd acuzatorul de stat a prezentat probe convingătoare prin care se dovedește că cel acuzat a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului de a se înfățișa în fața instanței și de a se apăra personal, fie se va dovedi că acesta se sustrage de la judecată.

Instanța, în cazul neprezentării nemotivate a inculpatului la judecarea cauzei, este în drept să dispună aducerea silită a inculpatului și să-i aplice o măsură preventivă sau să o înlocuiască cu o altă măsură, care va asigura prezentarea lui în instanță, iar la demersul procurorului, să dispună anunțarea inculpatului în căutare. Încheierea privind anunțarea inculpatului în căutare se execută de către organele afacerilor interne. Instanța decide judecarea cauzei în lipsa inculpatului, în cazul prezenței celor trei motive nominalizate, numai dacă procurorul a prezentat probe verosimile că inculpatul a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței și de a se apăra personal, precum și se sustrage de la judecată.

La caz, rezultînd din sentință, prima instanță a consemnat că, în ședința de judecată inculpatul Burca Al. nu s-a prezentat, iar aducerea silită a acestuia nu a fost posibilă de

executat din motivul lipsei inculpatului la domiciliu, din care considerente, instanța făcând referire la art. 321 alin. (2) pct. (1) Cod de procedură penală a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia, considerând neprezentarea inculpatului drept o eschivare de a se prezenta în ședința de judecată, totodată fiind dispusă anunțarea în căutare în privința lui Burca Al. conform încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 24 iulie 2017 și s-a pornit dosarul de căutare nr. 2017480177 de către Inspectoratul de poliție Ciocana, mun. Chișinău.

Așadar, actele cauzei confirmă faptul că, în privința inculpatului au fost întreprinse toate măsurile prevăzute de lege pentru asigurarea prezenței acestuia la proces, însă în baza probelor verosimile prezentate de procuror s-a constatat că Burca Al. nu a fost găsit la domiciliul său, fiind anunțat în căutare în temeiul încheierii instanței judecătorești din 24 iulie 2017, cu pornirea simultană a dosarului de căutare nr. 2017480177.

Conform art. 321 alin. (5) Cod de procedură penală – *instanța, în cazul neprezentării nemotivate a inculpatului la judecarea cauzei, este în drept să dispună aducerea silită a inculpatului și să-i aplice o altă măsură preventivă sau să înlocuiască cu o altă măsură care va asigura prezentarea lui în instanță, iar la demersul procurorului, să dispună anunțarea inculpatului în căutare*, măsuri care au fost întreprinse de către organele abilitate în vederea asigurării prezenței inculpatului la ședințele de judecată.

Drept urmare, instanța de apel constatând că inculpatul se află în căutare, deoarece se eschivează de la prezentarea în ședința de judecată, corect a conchis asupra examinării cauzei în lipsa acestuia, totodată coordonând această chestiune cu ceilalți participanți la proces.

Potrivit procesului-verbal anexat la f.d. 247 vol. I, se constată că, la întrebarea instanței despre posibilitatea examinării cauzei în lipsa inculpatului, avocatul acestuia, Bodnariuc Al. a consemnat că: „*consider posibil examinarea cauzei în lipsa inculpatului Burca Al.*”

În atare circumstanțe, este ambiguă poziția avocatului, care pe de o parte a susținut demersul de a fi examinată cauza în instanța de apel în lipsa inculpatului, care se eschivează intenționat să se prezinte în instanță, iar pe de altă parte intervine prin cererea de recurs cu solicitarea de a casa decizia Curții de Apel, pentru că aceasta nu a asigurat prezența părții în proces, prin necitare.

Având ca bază cele expuse, Colegiul ține să precizeze că, temeiul de casare din pct. 5) cuprinde situații în care partea nu a fost deloc citată sau dacă a fost citată, procedura de citare nu s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 235-242 Cod de procedură penală; fie partea a fost legal citată, dar a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța de judecată despre această imposibilitate. Probarea circumstanțelor enunțate ține de partea care atacă cu recurs hotărârea.

După cum se învederează din cele expuse supra, recurentul vădit nefondat a indicat temeiul de casare prevăzut de pct. 5), întrucât în speță inculpatului îi este imputabilă omisiunea de a se prezenta în fața instanței pentru a fi omniprezent la ședințele de judecată, fiindu-i asigurat dreptul de a participa efectiv la procesul său penal, ceea ce

include, printre altele, nu doar dreptul de a fi prezent, dar și de a asculta și a urmări procesul. În acest sens, instanțele de fond, au întreprins toate măsurile legale pentru a fi identificat locul aflării inculpatului și pentru a contribui la aducerea acestuia în ședințele de judecată, ceea ce prezumă că acestora nu li se poate imputa omisiunea de a cita partea în proces, după cum pretinde apărătorul.

Or, concluzionând asupra celor expuse, instanța de recurs reiterează că motivarea pe care instanța de apel a formulat-o o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere și cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37) a hotărârii în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010* a indicat că art. 6 §1 din Convenție deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale, fapt ce determină inutilitatea expunerii lor repetate în prezenta decizie.

În consecință, Colegiul penal reține că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, adică nu există vreun temei legal pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de avocatul Bodnariuc Al. în numele inculpatului Burca Al.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe Burca Alexandru XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 iulie 2018.

Președinte

GORDILĂ Nicolae

Judecător

CATAN Liliana

Judecător

GUZUN Ion